

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/95/2015
Identifikačné číslo spisu:	1012200152
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012200152.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Ľubici Filovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: O. H., Z. X., I., proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Špitálska 14, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: KRP-P-DI-BCP-214/2011 zo dňa 17. januára 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 4. februára 2012 č. k. 5S/39/2012-42, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. apríla 2014 č. k. 5S/39/2012-54 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/39/2012-42 zo dňa 4. februára 2012, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/39/2012-54 zo dňa 23. apríla 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného č.p.: KRP-P-DI-BCP-214/2011 zo dňa 17.01.2012 zrušil podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd z pripojeného administratívneho spisu žalovaného zistil, že dňa 17.09.2011 mal žalobca O. H. viesť motorové vozidlo po I. pod vplyvom alkoholu a týmto mal naplniť skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e/ zák. č. 372/1990 Zb., čo malo vyplývať z vyšetrenia vodiča vykonaného prístrojom typu ALCOTEST 7410 ev.č. ARLA-0040, ktorým tomuto bola nameraná hodnota 0,34 mg/l. Zo správy o výsledku objasňovania o priestupku na úseku cestnej dopravy č. KRP-P-DI-BS-1010/2011 vyplýva, že vodič nežiadal o lekárske vyšetrenie a tomuto bola zakázaná ďalšia jazda a tiež, že tento odmietol poučenie. K správe je pripojený úradný záznam spísaný referentom OCD

OVS KDI KR PZ BA nstržm. K. O., ktorým sa potvrdzujú skutočnosti uvádzané v správe a zároveň, že vodič bol poučený o práve požiadať o odber krvi na vlastné náklady, čo však odmietol. Zo zápisu o dychovej skúške konanej dňa 17.09.2011 o 12,40 hod. u vodiča O. H. je zistený výsledok merania 0,34 mg/l. Tento výtláčok nie je celkom dostatočne čitateľný.

Z certifikátu o overení č.: 1549/260/45/11 predmetu overenia: Analyzátor dychu, typ: ALCOTEST 7410, v.č. ARLA-0040 založeného v administratívnom spise žalovaného mal krajský súd preukázané, že predmetný prístroj, ktorý bol pri dychovej skúške žalobcu dňa 17.09.2011 použitý bol overovaný v laboratóriu plynov H-321 Slovenského metrologického ústavu v Bratislave dňa 05.10.2011 s platnosťou overenia do 05.04.2012. Súčasťou administratívneho spisu je aj správa centra pre liečbu drogových závislostí so sídlom Bratislava, Hraničná 2, z ktorej vyplýva, že žalobca sa dňa 17.09.2011 o 14,55 hod. dostavil do Centra s požiadavkou na odber krvi na alkohol a bol odoslaný do Fakultnej nemocnice - Ružinov. Zo žiadanky pre akútne toxikologické vyšetrenie vystavenej Laboratóriom toxikologicko - chemickej analýzy rovnako založenej v spise žalovaného vyplýva, že žalobca sa na vlastnú žiadosť a podnet lekára dňa 17.09.2011 podrobil odberu krvi v čase o 18,00 hod. s výsledkom analýzy koncentrácie etylalkoholu v krvi: 0,00g/kg (0%).

Z evidenčnej karty žalobcu zo dňa 27.09.2011 založenej v administratívnom spise žalovaného krajský súd zistil, že žalobcovi boli vodičské oprávnenia: B1,B,C1,C,AM a T udelené v priebehu roku 2006. Z dôvodu odcudzenia nový vodičský preukaz mu bol vydaný dňa 26.09.2011. Zo záznamu o priestupkoch a trestných činoch v cestnej premávke vyplýva, že žalobcovi od času udelenia vodičského oprávnenia nebola udelená žiadna bloková pokuta, u tohto nie je evidovaný žiaden priestupok, nemá evidované žiadne zadržanie VP, nie je u neho evidovaný žiadny trestný čin a ani sa nepodrobil žiadnemu preskúšaniu či doškoľovacím kurzom.

Žalobca bol na konanie pred správny orgán predvolaný prvostupňovým orgánom dňa 22.11.2011, čoho sa aj zúčastnil, keď ako vyplýva zo zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 14.12.2011, tento do zápisnice žiadal o prerušenie konania do prešetrenia jeho sťažnosti, ktorú podal na hliadku PZ, žiadal o konfrontáciu s hliadkou PZ a o vykonanie výsluchu svedkov F. H. a ďalšieho svedka, ktorý sa tak isto v uvedený deň a v rovnakom čase podrobil dychovej skúške a bol prítomný i počas dychovej skúšky vykonanej u žalobcu. Meno a priezvisko svedka nevedel označiť, len, že sa jednalo o vodiča BMW tmavomodrej metalízy kabriolet s pezinskou ŠPZ. Napriek tomuto prvostupňový správny orgán vyhlásil rozhodnutie, ktorým žalobcu uznal vinným zo spáchania priestupku, keď považoval skutkový stav vo veci riadne a dostatočne spoľahlivo zistený a z tohto mu bezpochyby vyplynulo, že O. H. sa priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. e/ zákona o priestupkoch dopustil, za čo mu bola podľa § 22 ods. 2 písm. c/ zákona uložená pokuta vo výške 400,- eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 18 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia a zároveň mu bola uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16,- eur. Pri určovaní druhu sankcie a jej výmery správny orgán podľa rozhodnutia prihliadol na závažnosť priestupku, spôsob jeho spáchania, jeho následky a na okolnosti, za ktorých bol spáchaný a osobu páchatel'a. Tieto okolnosti bližšie v rozhodnutí nekonkretizoval.

Už do zápisnice a tiež v zákonnej lehote prvostupňové rozhodnutie písomným odvolaním napadol žalobca, vytýkajúc prvostupňovému správnomu orgánu nedostatočne zistený skutkový stav a nedôstojné správanie. Poukázal na to, že jeho návrh na vypočutie svedka účastného pri údajnom dopravnom priestupku, ktorý mal spáchať, a to otca žalobcu F. H., správny orgán zamietol a tohto bez ďalšieho vykázal z prejednávania priestupku, tiež že nebral v úvahu výsledky krvnej skúšky. Opakovane tvrdil, že sa krvnej skúšky v deň 17.09.2011 u hliadky domáhal, čo mu bolo odmietnuté. V záujme riadneho zistenia skutkového stavu veci navrhol nariadiť znalecké dokazovanie.

Na odvolanie O. H. žalovaný dňa 17.01.2012 rozhodnutím č. p. KRP-P-DI-BCP-214/2011 prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil a odvolanie zamietol, keď mal za to, že skutkový stav veci bol riadne a náležite zistený a z tohto nemal ani odvolací správny orgán pochybnosti o spáchaní priestupku O. H. tak ako bolo správnym orgánom prvého stupňa vyhodnotené a zdôvodnené. Rovnako sa stotožnil

s druhom uloženej sankcie, a to pokutou vo výške 400,- eur, ktorá je v zákonom rozsahu (150,- až 800,- eur), v zákonom rozsahu bol uložený i zákaz činnosti viesť motorové vozidlo (18 mesiacov), kde zákon umožňuje až dobu do troch rokov, stotožňujúc sa tiež s dôvodmi, ktoré správny orgán pri uložení sankcie zohľadnil.

Krajský súd poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 250j ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p., ktorú citoval, konštatoval, že v správnom súdnictve je právo na prístup k súdu garantované Ústavou SR vymedzené princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy okrem tých, ktoré zákon výslovne zo súdneho prieskumu taxatívnym výpočtom obsiahnutým v ustanovení § 248 O.s.p. (a/, b/, c/, d/) vylučuje. Uviedol, že uvedené ustanovenie je súčasne dôležitou interpretačnou pomôckou, pretože výnimky z aplikácie ústavy, i keď sú ustanovené zákonom, nie je možné vykladať extenzívne, ale reštriktívne. Predmetom preskúmania súdu sú individuálne právne akty bez ohľadu na ich druh, či formálne označenie, ak sa takéto rozhodnutie správneho orgánu dotýka niektorého zo základných práv a slobôd.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, v kontexte námietok uvádzaných žalobcom a s poukazom na obsah administratívneho spisu, dospel k záveru, že žalobe je treba priznať úspech, stotožniac sa s námietkou žalobcu, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nie dostatočne zisteného skutkového stavu veci v ponímaní presnosti a plnosti zistení a tiež, že v odôvodnení svojich rozhodnutí sa správne orgány nedostatočne konkrétne vysporiadali s otázkou zamietnutia návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania i jeho snahou podrobiť sa krvnej skúške najprv v Centre pre liečbu drogových závislostí, Hraničná.

Podľa názoru krajského súdu neboli obsahom spisu nad akúkoľvek pochybnosť odstránené rozpory v tvrdení žalobcu o požiadavke na vykonanie krvného odberu, na ktorú žalobca poukazuje od počiatku správneho konania a týmto vlastne namieta potom záznam prvostupňového správneho orgánu, že krvnú skúšku odmietol, pričom v administratívnom spise absentujú sťažnosti žalobcu na postup konajúcej hliadky PZ a výsledky ich prešetrovania. Správne orgány sa tiež nevysporiadali s otázkou krvnej skúšky, len skonštatovali, že krvnej skúške sa žalobca podrobil až o 18:00 hod., pričom k priestupku došlo dňa 17.09.2011 o 12:42 hod. V administratívnom spise rovnako chýba platný certifikát o overení prístroja Alcotest 7410, v.č.: ARLA - 0040, ktorým dychová skúška bola u žalobcu vykonaná. Certifikát založený v spise správneho orgánu pokrýva obdobie po spáchaní priestupku (05.10.2011 - 05.04.2012).

Za dôvodnú krajský súd považoval aj námietku žalobcu voči uloženej sankcii. Poukazom na to, že rozhodovanie o uložení druhu a výšky sankcie je síce otázkou voľnej správnej úvahy konajúceho správneho orgánu, uviedol, že ale aj táto voľná úvaha musí byť limitovaná zákonnými požiadavkami. Konštatoval, že ak v danom prípade prvostupňový správny orgán výšku uloženej pokuty 400 eur v zákonom rozpätí 150-800 eur odôvodnil len všeobecne závažnosťou priestupku, spôsobom jeho spáchania, jeho následkami a okolnosťami, za ktorých bol spáchaný a osobou páchatel'a, takéto odôvodnenie výšky uloženej pokuty je treba považovať za nedostatočne preskúmateľné pre nedostatok konkrétnych dôvodov a ani nekorešpondujúce minimálne v osobe páchatel'a s obsahom administratívneho spisu. Tiež uviedol, že v tomto je založená evidenčná karta žalobcu zo dňa 27.09.2011, z ktorej vyplýva, že žalobcovi od udelenia vodičských oprávnení v roku 2006 po dátum vystavenia karty 27.09.2011 nebola uložená a evidovaná žiadna bloková pokuta, u tohto nebol evidovaný žiadny priestupok, či zadržanie VP a ZVP, nebol evidovaný žiadny trestný čin a žalobca nebol podrobený žiadnemu preskúšaniu či doškolovacím kurzom. Pokiaľ zástupca žalobcu na pojednávaní konanom dňa 04.02.2014 krátkou cestou doručil súdu rozhodnutie o priestupku v neprítomnosti zo dňa 20.05.2008, č.p.: ORP-401/H-DI-OBCEP-B-2007, ako sám uviedol, toto bolo zrušené pre vady v postupe správneho orgánu a potom súd mohol vychádzať len z obsahu predloženého administratívneho spisu. Krajský súd konštatoval, že ak žalovaný s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa v otázke viny a uloženej sankcie i s argumentáciou a dôvodmi rozhodnutia sa celkom stotožnil, potom za vecne nesprávne a nepreskúmateľné je treba považovať i rozhodnutie žalovaného.

Krajský súd preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ O.s.p.

Záverom krajský súd žalovanému správnomu orgánu uložil povinnosť doplniť dokazovanie v smere vyššie uvedenom o výsluch navrhovaného svedka F. H., o platný certifikát overenia prístroja použitého pri dychovej skúške žalobcu a prípadne i ďalšie dôkazy, ktoré budú viesť k celkom presnému objasneniu veci, z ktorého bude možné správnym orgánom nad akúkoľvek pochybnosť, vzhľadom na zásadu platnú v administratívnom trestaní „v pochybnostiach v prospech obvineného z priestupku“ (in dubio pro reo) vyvodiť záver o spáchaní alebo nespáchaní predmetného priestupku žalobcom, o čom správny orgán vydá nové rozhodnutie, ktoré riadne a súladne s požiadavkami preskúmateľnosti aj odôvodní. Zároveň v tomto rozhodnutí sa vysporiada so všetkými námietkami vznesenými žalobcom v žalobe a odvolaní.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi v konaní úspešnému voči žalovanému náhradu trov konania nepriznal, a to z dôvodu, že žalobca nebol v konaní zastúpený advokátom, tomuto bolo priznané oslobodenie od poplatkovej povinnosti, pojednávania vo veci sa nezúčastnil a z obsahu súdneho spisu vyplýva, že tomuto žiadne preukázateľné trovy konania nevznikli.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobu zamietla.

Žalovaný v dôvodoch odvolania namietal, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa s argumentáciou krajského súdu a to že rozhodnutie nevychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu veci ako aj s tým, že neboli odstránené rozpory v tvrdení žalobcu o požiadavke na vykonanie krvného odberu, na ktorú žalobca poukazoval a tým namietal záznam prvostupňového správneho orgánu, že krvnú skúšku odmietol. Ku uvedeným skutočnostiam uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal z predložených listinných dôkazov, z ktorých jednoznačne vyplýva skutočnosť, že žalobca dňa 17.09.2011 v čase o 12.42 h viedol motorové vozidlo zn. Škoda Felícia ev. č. K. v K. po I., kde bol zastavený hliadkou PZ; pri kontrole bol vyzvaný, aby sa podrobil dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu pomocou el. meracieho prístroja zn. Alcotest Dräger 7410 ev. č. M., ktorý po prefúknutí vyhodnotil 0,34 mg etanolu/l vydychovaného vzduchu. Žalovaný z obsahu administratívneho spisu mal za to, že žalobca v konaní neuviedol žiaden dôkaz, pre ktorý sa objektívne nemohol podrobiť odberu krvi. Poukazom na právnu úpravu v § 22 ods. 1 písm. e/ zákona o priestupkoch žalovaný uviedol, že je pochybné vyjadrenie žalobcu, ktoré nie je ničím podložené, že nebol oboznámený s výsledkom dychovej skúšky, nakoľko bol riadne poučený a zápis riadne podpísal. Žalovaný zdôraznil, že na základe posúdenia vykonaného dokazovania nemal rovnako ak správny orgán I. stupňa pochybnosti o dostatočnom preukázaní, že žalobca vykonal dychovú skúšku riadne s pozitívnym výsledkom, a preto námietku žalobcu o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci nebolo možné považovať za dôvodnú. Žalovaný v predmetnej veci ďalej mal za to, že výsluch svedka, ktorého žalobca navrhoval až na ústnom pojednávaní by neznamenal zbavenie zodpovednosti žalobcu za spáchaný priestupok. Žalovaný k predloženej toxikologicko - chemickej analýze žalobcom uviedol, že pre naplnenie skutkovej podstaty priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. e/ zákona o priestupkoch nie je možné akceptovať vykonaný odber krvi v zdravotníckom zariadení v čase o 18.00, keďže k spáchaniu skutku, t.j. pozitívna dychová skúška, došlo v čase o 12.42 hod.

Žalovaný sa nestotožnil ani so záverom krajského súdu, ktorý priznal námietku žalobcu voči uloženej sankcii. Dôvodil, že uložená sankcia bola s prihliadnutím na páchatel'a a na stupeň nebezpečnosti k skutku pre spoločnosť.

Záverom žalovaný vyslovil názor, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti v konaní pred

správnymi orgánmi, ktoré by záver o zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu I. stupňa vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, v danom prípade bol dostatočne zistený skutkový stav prípadu, konanie bolo bez právnych a iných väd a vina žalobcovi bola dokázaná dostatočným spôsobom. V prílohe odvolania predložil certifikát o verení analyzátora dychu Alkotest 7410, č. ARLA 0040 z 13.4.2011.

III.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalobca nesúhlasil s odvolacími dôvodmi žalovaného uvedenými v jeho písomnom odvolaní. Uviedol, že v celom rozsahu sa stotožňuje s konštatáciou krajského súdu.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1/ preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa vyhovel žalobe a preskúmvané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zo dňa 17.01.2012, č.p.: KRP-P-DI-BCP-214/2011 podľa § 250j ods.2, písm. c/, d/ O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Preskúmvaným rozhodnutím zo dňa 17.01.2012, č.p.: KRP-P-DI-BCP-214/2011 žalovaný správny orgán podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Pezinku o priestupku č.p.: ORP-P-376/PK-DI-OBCEP-2011, zo dňa 14.12.2011.

Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods.1, písm. e/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch alebo zákon č. 372/1990 Zb.) a bola mu uložená sankcia v sume 400,- eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 18 mesiacov s tým, že táto začína plynúť dňom nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu prechádzajúce v rozsahu žalobných dôvodov, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorými žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o vine a treste uloženej žalobcovi za porušenie právnej povinnosti v zmysle zákona o priestupkoch.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého

prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdný prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods.2 O.s.p.).

Odvolací súd mal preukázané, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Zistil, že v preskúmvanej veci základné námietky žalobcu, ktorými napáda zákonnosť rozhodnutia

žalovaného správneho orgánu spočívajú v jeho tvrdení, že napadnutým rozhodnutím v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol uznaný vinným a bola mu uložená sankcia v rozpore s ustanoveniami zákona č. 372/1990 Zb. v spojení s ustanoveniami správneho poriadku, namietajúc správnosť záverov správnych orgánov oboch stupňov v konaní o vine a o uložení sankcie na základe nedostatočne zistenom a vyhodnotenom skutkovom základe.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože diktia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva.

Podľa § 22 ods. 1, písm. e/, ods.2 písm. c/ zákona o priestupkoch priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten kto, ako vodič počas vedenia vozidla požíje alkohol alebo vedie vozidlo v takom čase po jeho požití, keď sa na základe vykonaného vyšetrenia podľa osobitného predpisu (Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 219/1996 Z. z. o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb) alkohol ešte nachádza v jeho organizme.

Za priestupok podľa odseku 1 písm. e/, g/ až i/ možno uložiť pokutu od 150,- eur do 800,- eur a zákaz činnosti do troch rokov.

V predmetnej veci ide o preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia a postupov správneho orgánu o postihu za priestupok podľa zákona o priestupkoch, a preto na danú vec je treba okrem vnútroštátnej právnej úpravy aplikovať aj čl. 6 ods. 1 prvá časť Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov zo dňa 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov,

odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie. Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

V rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákona takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty konkrétnej právnej normy (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Vzhľadom k uvedenému trestanie za priestupky podlieha rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a zásad trestno právnej zodpovednosti fyzickej osoby priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí aj ten, ako vodič počas vedenia vozidla požíje alkohol alebo vedie vozidlo v takom čase po jeho požití, keď sa na základe vykonaného vyšetrenia podľa osobitného predpisu alkohol ešte nachádza v jeho organizme, pričom všetky znaky trestnosti uvedené v skutkovej podstate protispoločenského konania uvedené v citovanej právnej norme musia byť naplnené a preukázané.

Z týchto hľadísk je potom potrebné vychádzať pri posúdení preukázania všetkých znakov skutkovej podstaty deliktu zákonom označeného.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa dospel k záveru, že prvostupňový súd vecne a právne správne posúdil zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného a postup mu predchádzajúci a dospel k správne úsudku o nezákonnosti rozhodnutia žalovaného.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa napadnuté rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci v ponímaní presnosti a plnosti skutkových zistení pre vydanie rozhodnutia o vine a treste žalobcu a tiež, že v odôvodnení svojich rozhodnutí sa správne orgány nedostatočne konkrétne vysporiadali s otázkou zamietnutia návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania, najmä vo vzťahu k odmietnutiu vykonania krvnej skúšky. Odvolací sú tiež súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že neboli obsahom spisu nad akúkoľvek pochybnosť odstránené rozpory v tvrdení žalobcu o požiadavke na vykonanie krvného odberu, na ktorú žalobca poukazuje od počiatku správneho konania a týmto vlastne namieta potom záznam prvostupňového správneho orgánu, že krvnú skúšku odmietol.

Súd prvého stupňa správne posúdil za dôvodnú aj námietku žalobcu voči uloženej sankcii, keď poukázom na to, že rozhodovanie o uložení druhu a výšky sankcie je síce otázkou voľnej správnej úvahy konajúceho správneho orgánu, konštatoval, že avšak aj táto voľná úvaha musí byť limitovaná zákonnými

požiadavkami, argumentujúc, že ak v danom prípade prvostupňový správny orgán výšku uloženej pokuty 400,- eur v zákonom rozpätí 150-800 eur odôvodnil len všeobecne závažnosťou priestupku, spôsobom jeho spáchania, jeho následkami a okolnosťami, za ktorých bol spáchaný a osobou páchatel'a, takéto odôvodnenie výšky uloženej pokuty je treba považovať za nedostatočne preskúmateľné pre nedostatok konkrétnych dôvodov a ani nekorešpondujúce minimálne v osobe páchatel'a s obsahom administratívneho spisu.

Nedostatočne zistený skutočný stav veci, majúci za následok predčasnosť právneho posúdenia veci a náležité neodôvodnenie rozhodnutia, sú dostatočné dôvody aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa pre zrušenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v zmysle § 250j ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky žalovaného vznesené v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa za relevantné na vyhoviecie jeho odvolacieho návrhu, a preto pokiaľ súd prvého stupňa žalobe vyhovel, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 250ja ods. 3, veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobcoví náhradu trov tohto konania nepriznal, keďže si ich náhradu neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.